

εἰς τὸ μὲν μεταπόδησις καὶ Κανέα· τῇ μεταπόδησι δὲ Α
συμβάπτει π. Μὴ καὶ Χαρέταν οὐδὲν ἐμποδεῖ
ποιεῖν, οὐδὲν ανταπόδησις οὐδὲν γε γένεται
δύονταν ανθυπεριττεῖς γε δεῖ τῷ χρεοπομέ-
νῳ, οὐ πάλιν ἀντὸν αὔριον γένεται οὐδὲν ποιεῖ-
ται οὐδὲν διατίθεται οὐδὲν δια-
μένον σύζευξις, οὐδὲν οἰκοδόμος οὐδὲν φέρει, οὐ νυτο-
πόμοις οὐδὲν, οὐδὲν εἴρηται, οὐδὲν θεμέτων οὐδὲν.

<i>α</i>	<i>β</i>
<i>εἰκοσόμος</i>	<i>σκυτοβόμας</i>
<i>γ</i>	<i>δ</i>

A communicatione, officiorumque mutatione, societas & coniunctio ciuium manet. Itaque & Gratiarum templum in propatulo urbis loco constituitur, ut sit remuneratio. Hoc enim gratiae proprium est. Nam ei, qui beneficium dederit, referendum beneficium est: & is rursus alterum beneficio prouocare deberet. Facit autem remunerationem proportionem constantem ea, quæ mediis transuersis lineis fit, coniugatio. Exempli causa, sit adficiatum, opifex A, futor B, domus C, calceus D.

A. *Ædificiorum opifex*
C. *Domus* B. *Sutor.*
D. *Calceus.*

δέ οὐκ λαμβάνει τὸν οἰκοδόμον πατέει τὸ
σκυτόπομόν τοῦ εἰς τὸ ἔργον, καὶ αὐτὸν εἰπεῖνος
μεταδίδει τὸν εἰς τὸν ἔργον τὸν οὐκ
εἶπεν αἰσλογίαν τούτον, εἴπει τὸν αἰτητηπονός τούτου
τούτην, εἴπει τὸν εἰργόρθον· εἰ δὲ μὲν καὶ τοῦτο οὐδὲ
συμβάφει τὸν γῆρακ καλύψῃ κρέπον τοῦτο τὸ θα-
τέρου ἔργον, καὶ τὸ θατέρου. μὲν οὖμας δὲ ταῦτα
ποιεῖν γένηται, εἴπει τὸν καὶ δὲπι τὸν ταῦταν τεχνῶν
αἰτητηπονός τοῦτον, εἴ μεταποίει τὸ ποιεῖν, οὐσιώ-
ντος τοῦτον, καὶ τὸ παρόντον ἐπαγγεῖλατο, καὶ τοσοῦτον, καὶ
τοιωτονός τοῦτον εἰς τὸν οὐρανὸν γίνεται κοινωνία.
ἀλλὰ εἰς τὰ βάθη καὶ γεραρχή, καὶ ὅλως ἐτέσσονται καὶ
ἐκ τούτων ἀλλὰ τέ τοις δὲ τοιαύτην γένηται. μὴ πάντα
συμβληταῖσι δέπι ποιεῖται τοῦτο, οὐδὲν δὲπι ταῦταν εἴπει
τὸ νέματον ἐπίλυσθε, καὶ γένεται ποιεῖσθαι μέσον
ποιεῖται τοῦτο μερέστησε καὶ τὸν εἰργόρθον καὶ τὸν
λειψόν, ποστεὶ δὲ πατὴν δινήνταντα τούτον οὐ
κίσα, καὶ Θεοφίλος τοινόν διεργάτης εἰς οἰκοδόμος τοῦ
που τοτέρουν, τοσοῦτον ταῦταντα τοῦτος οἰκείων
αν, καὶ Θεοφίλος, εἰς τοῦ μητρότητον, εἰς τοῦ μητρότητον
καὶ δὲ κοινωνία. τέτοιο οὐρανοῦ, εἰ μὲν τοσαντοῦς, δι-
πέτης δὲ εἰργάτης εἰνὶ τούτων ποιεῖται μετρεῖσθαι, συσ-
τάλευσθαι τοῦτο τοῦτο. τέτοιο οὐρανοῦ, την μὲν αἰλαντήν
καὶ χειρά, την πατέταν συμέργει τοῦτο μηδὲν οὐσιώ-
ντο, καὶ μηδέροισι, την μὲν εἴσηγεν αἰλαντήν, την δὲ χειρά
την διεργάτην μετρεῖσθαι τοῦτο τοῦμορφού τοῦτο
γένεσθαι συμβίκτων καὶ στατικόν τοῦτο τοῦμορφού
την μηδέροισι, την μηδέροισι, την μηδέροισι, την μηδέροισι
καὶ εἴπιμον μεταβαλεῖν καὶ ποιεῖσθαι τοῦτο τοῦμορφού
τοῦτο, εἴστι μὲν αἰτητηπονός, οὗτον τοιαύτην

A. deficitorum opificem igitur oportet à sa-
tore opus illius sumere , eique vicissim
suum impetrari. Ergo si primum æquali-
tas sit ea, quæ proportione constat, deinde
reciproca perpetatio seu talio fiat (id est,
tantumdem accipiatur , quantum datum
fuit) exstabit id, quod à nobis dicitur: si mi-
nus neque erit æqualitas, neque manebit
societas. Nihil enim prohibet, quo minus
vnius opus alterius opere sit præstabilius.
Hæc igitur exæquata sint oportet. Quod
idem fit in aliis artibus. Tollantur enim
funditus, & concidant, nisi & quantum &
quale id, quod efficiendi vim habet, effi-
cit, tantumdem & tale accipiat id , quod
patitur. Non enim ex duobus medicis so-
cietas constare potest, sed ex medico , &
agricola, & omnino ex diuersis & dissimi-
libus atque inæqualibus , quos tamen o-
portet exæquari. Quapropter quarum re-
rum fit permutatio, eas res oportet esse e-
iusmodi , vt inter se quodammodo com-
parari possint. Atque ad hanc rem, num-
mus quæstus & comparatus est , qui om-
nium rerum quodammodo sit medius,
seu mensura. Nam res omneis metitur:
quare & nimium & parum metitur. Quot
igitur calcei domui vel alimento sunt æ-
quales. Oportet ergo, quam proportionem
& comparationem habet ædificandi arti-
fex ad futorem, tot numero calceos cū do-
mo aut alimento comparari. Nam si hoc
non ita fiet , neque erit permutatio, ne-
que communitas. Nō poterunt autē com-
parari, nisi quodammodo sint æqualia.

Ergo quemadmodum suprà dixi, vnum quiddam esse oportet, quod cætera omnia metiatur. Hoc autem re quidem vera vsus, seu indigentia est: quæ omnia continet. Nâ si nulla re egerêt homines, aut si nō similiiter egerêt: vel nulla, vel nō eadē esset permutatio. Sed in indigentia locū ex hominū quasi cōpacto & cōuento quodāmodo succedit nummus: atq. ob hanc causam, *vōuouga* vocatur à Græcis, δῶν τὸ *vōuou*, id est à lege: quia nō natura, sed lege valeat, sitq. in nobis sitū eū immutare, inutilem q. reddere. Erit igitur tum perpeccio mutua & reciproca, cùm res fuerint exequatæ.